

Arcélek

A hölgy bemegy a boltba kávéskanalakat vásárolni. Kínaiezüstből készült kanalakat kér.

A boltos kijelenti, hogy legnagyobb sajnálatára csakis színezüst kanalakal szolgálhat.

Olyan olcsó ma a színezüst, hogy nem érdemes mást tartanom. Ugyanannyiba, sőt kevesebbe kerül, mint a kínaiezüst – mondja, s vásárlója elé rakja a nemesen csillogó evőeszközöket.

De a vásárló ragaszkodik a kínaiezüsthez. Belátja, hogy egyetlen fillérrel se drágább az eléje tett színezüst – még olcsóbb is valamivel –, mégis köti magát ahhoz, hogy csak kínaiezüstből készült holmi kell neki, egyéb semmi.

Kimenőben – magyarázatul – ezt modja a csodálkozó boltosnak.

– Tudja, kérem, a kínaiezüst kanalaknak megvan az a pótolhatatlan előnyük, hogy nem tűnnek el. Ellenben a színezüst kanalaknak előbb-utóbb feltétlenül lábuk kél.

•

Csinos, fiatal cigányasszony ballag fölfelé az előkelő bérpalota lépcsőjén. Szemközt vele divatosan öltözött hölgy lépeget lefelé.

A cigánymenyecske előveszi legbájosabb mosolyát, s édesen dallamos hangján énekli a hölgy felé:

– Jósoltasson, aranyos nagyságám, megmondom hány éves.

A hölgy abban a korban volt, amelyet a franciák „bizonyos kor”-nak neveznek. Ő azonban ezt a „bizonyos kor”-t – költséget és fáradságot nem kímélve – szerette volna mennél bizonytalanabbá tenni. Rémulten rohant le a cigányasszony elől a lépcsőn.

Arra gondolt, hátha csakugyan ért a jósláshoz, s még kitalálja azt a féltve rejtegetett titkot, melyet még önmagának sem mer bevallani.

•

Második elemi iskolás kislányok beszéd- és értelemgyakorlat óráján a tanító néni fölszólítja az egyik bodroshajú, fitos orrú kislányt.

– Mondj három egyforma betűvel kezdődő szót.

A ma gyermeke gondolkodás nélkül vágja ki:
– Kosztüm, kabát, komplé ...

-i.

1932. november 26., szombat, 4. old.

Pesti utca

A kávéházban, egyik sarokasztalnál férj-feleség hangosan vitatkozik.
A vita egyre szenvedélyesebbé fajul.

A fehér zubbonyos fõlszolgáló pincér közben villámgyorsan cikázik az asztalok között, ügyet sem vet a felhevült párra.

Az asszony végre megsokallja a pincér figyelmetlenségét, a veszekedés hevében rárivall:

– Mi az, hát miért nem hozza már a kávé? Félórával ezelõtt rendeltem.

Az emberismerõ pesti pincér finom mosollyal hajol az asztal fölé, s halk, udvarias hangon ezt mondja:

– Bocsánat, megvárom, míg ki tetszenek veszekedni magukat. Mindig így szoktuk.

•

A negyedik elemiben így szól a tanító néni a kislányhoz:

– Mit tudsz Eger ostromáról? Beszélj róla.

– Eger ostromáról? – fitymálódik a kis nyegle. – Az olyan régen volt. Én még akkor nem éltem.

– Persze hogy nem éltél – felel a tanító néni –, de akadtak olyanok, akik híven leírták a történeti eseményeket.

– Ó, az írók, költõk annyi mindenfélét összefirkálnak – vágja rá a kis hitetlen –, mit tudom én, mi igaz abból. Tessék inkább a mai politikai eseményekrõl kérdezni. Azok felõl tájékozottabb vagyok.

•